

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 273/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. L., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenie čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 8 Nt 65/2007 z 20. augusta 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. L. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2007 doručená sťažnosť J. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva

na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a porušenie čl. 14 a čl. 17 dohovoru uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 Nt 65/2007 z 20. augusta 2007 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ uviedol, že okresný súd napadnutým uznesením zamietol jeho návrh na povolenie obnovy konania *„vo veci č. 1 T 99/04-258 (pôvodného) rozsudku, napriek tomu, že boli splnené zákonné podmienky na povolenie obnovy konania v zmysle príslušných zákonných ustanovení Trestného poriadku“*.

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ vyjadruje nesúhlas s napadnutým uznesením argumentujúc najmä tým, že *«skutku podľa § 222 ods. 1 Tr. zákona (účinného do 31. 12. 2005) som sa ja žiadnym spôsobom nedopustil.*

Totíž uznaný vinným a odsúdený som bol na podklade nepravdivých tvrdení – krivého obvinenia zo strany osoby: T. O. („poškodený“) ktorý je druhom mojej dcéry J. L.».

Vo vzťahu k týmto osobám sťažovateľ tvrdí, že *„menovaná a menovaný (...) orgánu súdu predložili notárom overené čestné prehlásenie (...) v znení, že svoje tvrdenia – výpovede ktoré podali menovaný v pôvodnom konaní boli a sú nepravdivé“*, a že sťažovateľ nie je *„vôbec vinný“* a skutok nespáchal.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že *„v rámci prípravného konania im (T. O. a J. L., pozn.) nebolo umožnené pribratie znalca - tlmočníka a nemali tak možnosť vypovedať vo svojom materinskom jazyku, z čoho vznikli rozpory a to aj ohľadom nedostatočného poučenia ich o právach“*.

Okresný súd však podľa názoru sťažovateľa *„napriek novým skutočnostiam a dôkazom návrh na povolenie obnovy konania zamietol“*.

Z pripojeného napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd po preskúmaní súvisiaceho spisu berúc do úvahy i zmeny vo výpovediach označených svedkov dospel k záveru, že *„nevyšla najavo žiadna nová skutočnosť súdu skôr neznáma, ktorá by mohla odôvodniť iné rozhodnutie o vine a tvrdenia odsúdeného nie sú takýmito skutočnosťami“*, a návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol.

Pokiaľ ide o rozhodnutie, vydania ktorého sa sťažovateľ svojou sťažnosťou domáha, predovšetkým navrhuje, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho označených práv garantovaných dohovorom napadnutým uznesením okresného súdu, ďalej žiada, aby ústavný súd toto uznesenie okresného súdu zrušil, *„respektíve aby Ústavný súd SR na podklade zistených skutočností vydal zaväzujúce rozhodnutie pre Okresný súd Veľký Krtíš, na povolenie obnovy konania v danej veci“*.

Sťažovateľ napokon ústavnému súdu *„oznámil“*, že v pôvodnom trestnom konaní aj pri návrhu na povolenie obnovy konania bol právne zastúpený Mgr. A. L., advokátkou (...), o ktorej právne zastupovanie žiada aj v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd vo veci napadnutého uznesenia okresného súdu vychádzal pri predbežnom prerokovaní sťažnosti z princípu subsidiarity jeho právomoci ustanoveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého ústavný súd rozhoduje o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa, len pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje všeobecný súd.

Z priebehu konania o návrhu na povolenie obnovy konania opísaného v sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa mohol ochrany svojich práv vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu domáhať využitím riadneho opravného prostriedku – sťažnosti (§ 402 ods. 3 Trestného poriadku). Ústavný súd na okresnom súde zistil, že sťažovateľ v okolnostiach danej veci takýto prostriedok aj využil a 20. augusta 2007 podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť.

Ústavný súd považuje sťažnosť ako riadny opravný prostriedok za účinný právny prostriedok ochrany označených práv sťažovateľa. Na základe podanej sťažnosti nadriadený súd v zmysle § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúma aj správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a v prípade splnenia zákonom ustanovených predpokladov môže aj zrušiť napadnuté prvostupňové uznesenie.

Právomoc nadriadeného súdu preskúmať v danom prípade napadnuté uznesenie okresného súdu z hľadiska sťažovateľom namietaného porušenia jeho práv vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k okresnému súdu v tejto veci bez ohľadu na spôsob, akým bolo o podanej sťažnosti rozhodnuté. Vzhľadom na právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy by prichádzalo do úvahy len preskúmanie postupu, prípadne

rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici [v danom prípade ako sťažnostného súdu (ďalej len „krajský súd“)], nie však preskúmavanie rozhodnutia okresného súdu, ako sa domáhal sťažovateľ.

Ústavný súd poznamenáva, že z vyžiadaného uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 To 204/2007 zo 17. septembra 2007 vyplýva, že týmto uznesením krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu zamietol pre jej nedôvodnosť.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, ktorú nie je možné dodatočne odstrániť, ústavný súd už nepovažoval za potrebné rozhodovať o ustanovení právneho zástupcu sťažovateľovi v konaní pred ústavným súdom, čo vo svojej sťažnosti taktiež požadoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2007